

Arrest

**nr. 71 201 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 30 december 2009 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 31 augustus 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees en staatsburger van Kosovo. U werd geboren op 12 juni 1985 in Pejë. Uw vader heeft voor de oorlog ongeveer vijftien jaar als rechter gewerkt. Na de oorlog heeft hij vijf jaar voor UNMIK (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo) gewerkt als advocaat bij AKM (Kosovo Trust Agency, Agjencioni Kosovar i Mirëbesimit), en de laatste jaren werkte hij als zelfstandige advocaat. Na de oorlog beschuldigden veel mensen uw vader ervan een collaborateur te zijn omdat hij voor en tijdens de oorlog tewerkgesteld was door het Servische regime. Hij werd erop gewezen dat hij voor de Serviërs is blijven werken terwijl de meeste Albanezen het regime toen al geruime tijd boycotten. Hij werd meermaals bedreigd met de dood en uitgemaakt voor Servische spion. Uw vader had onder andere problemen met leden van het UÇK (Kosovo bevrijdingsleger, Ushtria Çlirimtare e Kosovës). Een aantal leden van het UÇK waren voor de oorlog immers veroordeeld door hem voor misdaden die ze hadden begaan. Ook toen uw vader werkte voor AKM, een NGO van UNMIK die werd opgericht om staatsbedrijven te privatiseren, werd hij lastiggevallen en bedreigd door voormalige leden van het leger die zich na de oorlog bedrijven en fabrieken hadden toegeëigend. Ze kwamen uw vader thuis opzoeken en dreigden ermee hem iets aan te doen als hij een onderzoek zou starten naar hun illegaal verworven bedrijven en ondernemingen. In 2005 of 2006 kwam een persoon uit Gjakovë naar uw ouderlijke huis. Hij kwam binnen, toonde zijn pistool en vroeg naar uw vader die op dat moment niet thuis was. Hij beval zijn telefoonnummer aan uw vader te geven want anders zou hij iedereen vermoorden. Uw vader kreeg in de periode dat hij voor AKM werkte bescherming van UNMIK. Toen uw vader in 2006 als zelfstandige is beginnen werken, kende hij minder grote problemen maar de bedreigingen bleven voortduren. Er waren immers ook de laatste jaren nog misdadigers die uw vader bleven lastigvallen omdat ze vroeger waren veroordeeld door hem. Als u op restaurant ging of naar een discotheek werd u soms herkend. Er werd gewezen naar u en gezegd dat u de zoon bent van een spion. U werd niet binnen gelaten en vijf of zes keer is het gebeurd dat u werd meegenomen in een auto en dat uw vader werd gebeld om losgeld te eisen. Ook uw oudste broer E.(...) K.(...) (CGVS 10/21983; O.V. 6.725.961) werd omwille van het werk van uw vader lastiggevallen als hij uitging. In 2007 kwam een persoon uit Gjakovë die commandant was tijdens de oorlog, naar uw winkel. Hij vertelde dat uw vader hem tot tien jaar had veroordeeld en dat hij u zou laten verdwijnen van de aarde. U hebt zelf geen bescherming gezocht bij de politie gezien de politie corrupt is en u wilde de situatie niet laten escaleren. U bent uw problemen door de activiteiten van uw vader evenmin bij EULEX of KFOR gaan melden. Voorts werkte u sinds 2008 samen met drie vrienden in het Boss Caffè in het centrum van Pejë. Ergens midden juni 2008 was u aan het werken in het café toen er twintig tot veertig EULEX agenten binnenkwamen en een klant arresteerden. De dag na de arrestatie vernam u via de media dat de gearresteerde G.(...) K.(...) was, een bekende Kosovaarse crimineel. Diezelfde dag zijn er vrienden of familie van G.(...) K.(...) naar het Boss Caffè gekomen om te vragen hoe de arrestatie was gebeurd. Ze vroegen ook naar uw naam en uw vaders naam. U antwoordde op hun vragen en na enkele minuten gingen ze weg. Begin juli 2008 was u aan het werk in het café toen er een tiental personen langskwamen. Ze vroegen of u S.(...) K.(...) was en of u aanwezig was tijdens de arrestatie van G.(...) K.(...). Ze richtten een wapen op u, ondervroegen u en beschuldigden u ervan de politie te hebben ingelicht. U ontkende hun beschuldigingen waarop ze begonnen te schieten, uw café vernielden en u sloegen. Ze zeiden meermaals dat u hun vriend in de gevangenis had doen belanden. Ze zeiden dat uw vader een spion was en dat u al niet veel beter was. Nadat ze waren vertrokken, hebt u de politie gebeld die ter plaatse is gekomen, foto's heeft getrokken en u heeft verhoord. U moest meegaan naar het politiekantoor om verklaringen af te leggen. De politie zei u op de hoogte te zullen houden van het onderzoek. Een aantal keer per maand reed er een politiepatrouille rond in de buurt van uw café om een oogje in het zeil te houden. Een maand en een half na de aanval op uw café kreeg u een oproepingsbrief. U moest opnieuw naar het politiekantoor komen om een aantal zaken te verduidelijken. Op het einde van het verhoor zei de politieagent dat u uw aangifte moest laten vallen want G.(...) K.(...) was iemand die had gestreden voor de vrijheid van Kosovo. Toen u vertelde aan uw vader wat de politie u had gezegd, zei hij nooit meer aangifte te doen want dat het anders slecht zou aflopen. De bedreigingen stopten echter niet. U werd meerdere keren gebeld door uw belagers. Ze vroegen u steeds weer waarom u G.(...) K.(...) had verraden aan de politie en zeiden dat ze u en uw zoon zouden vermoorden. In oktober of november 2008 zijn twee of drie vrienden van G.(...) K.(...) naar uw café gekomen. Ze zeiden dat ze u nooit meer met rust zouden laten tot hun vriend zou worden vrijgelaten. Uw belagers zijn u tot eind 2008 nog drie of vier keer komen opzoeken in het café. Ze deden alsof ze u zouden doodschieten en wilden u gevangen nemen totdat G.(...) K.(...) zou worden vrijgelaten. In december 2008 bent u gestopt met werken in het café. U was oververmoeid door alle problemen en u wou niet dat uw zoon iets overkwam. Uw belagers hebben eind 2008 ingebroken in het kapsalon van uw

echtgenote A.(...) K.(...) (CGVS 09/20760B; O.V. 6.552.807) en getekend en geschreven op de spiegels. Tot aan uw vertrek naar België kwam u nog amper buiten. Af en toe bent u samen met uw gezin bij uw schoonouders in Istog gaan wonen. Als u uw belagers tegenkwam op straat dreigden ze ermee u, uw vrouw en uw zoon te vermoorden. In 2009 hebben ze u één keer meegenomen in hun auto naar de bergen. Ze hebben u geslagen en gezegd dat ze uw zoon zouden wegnemen. Soms zochten ze u ook op in het huis van uw vader. Ze zeiden aan uw vader dat u de oorzaak bent van de veroordeling van G.(...) K.(...) en ze vroegen hem geld voor zijn kosten. In juni 2009 kwamen er auto's gereden naar uw appartement en de inzittenden begonnen te schieten. U vreesde voor het leven van uw gezin en besloot Kosovo te verlaten. U verliet Kosovo op 28 december 2009 en bent op 30 december 2009 aangekomen in België, waar u dezelfde dag asiel vroeg. Toen u in België was, vernam u van uw familie dat uw belagers nog af en toe naar uw ouderlijke woning in Pejë komen en naar u op zoek zijn. Uw belagers hebben sinds uw vertrek ook uw broer E.(...) K.(...) lastiggevallen. Ze zijn hem gaan opzoeken in zijn winkel, vroegen naar u en hebben hem geslagen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u de feiten die uw directe vluchtaanleiding uitmaken, met name uw beweerde problemen als gevolg van de arrestatie van G.(...) K.(...) in het café waar u zou hebben gewerkt, niet aannemelijk maakt. Vooreerst legt u met uitzondering van de door uw moeder ondertekende schriftelijke verklaring (zie verder) geen enkel document neer ter staving van uw beweerde problemen, terwijl dit nochtans redelijkerwijze van u kan worden verwacht. In dit verband moet erop gewezen worden dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker berust. Hij moet in de mate van het mogelijke bewijzen aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Ten eerste hebt u geen enkel begin van bewijs neergelegd waaruit blijkt dat u effectief hebt gewerkt in het Boss Caffè, de plaats waar de arrestatie volgens uw verklaringen plaatsvond. U kon daarentegen wel documenten neerleggen die aantonen dat u vroeger eigenaar was van een winkel en dat uw vrouw een kapsalon had in Pejë. Uw echtgenote was overigens niet zeker van de naam van het café en de periode dat u daar zou hebben gewerkt (CGVS 09/20760B, p.5-6). Ten tweede hebt u geen enkel bewijs neergelegd waaruit blijkt dat de ex-UÇK-leider werd gearresteerd in het Boss Caffè, noch hebt u enig document neergelegd dat de vernieling en beschieting van het café aantoont. Nochtans verklaarde u dat de hele stad op de hoogte was van de beschieting en dat het mogelijk is dat er een aantal krantenartikels over zijn verschenen (gehoorverslag CGVS dd. 13/04/2011, verder CGVS I, p.16-17). Bovendien stelde u dat het Boss Caffè zich midden in het centrum van Pejë bevond, dat het het beste café was van de stad en dat het cliënteel ook bestond uit mensen die voor de autoriteiten werken, wat bevestigt dat de totale vernieling van het café door handlangers van een ex-UÇK-leider niet onvermeld zou blijven in de media (CGVS I, p.6 en 14). U hebt verder evenmin de door u aangehaalde oproepingsbrief voorgelegd die u in het kader van het politieonderzoek zou gekregen hebben (CGVS I, p.17-18), noch enig bewijs van de klacht die u bij de politie zou hebben neergelegd of de rechtsprocedure die volgens uw verklaringen loopt tegen de daders. U kon overigens ook uw dossiernummer bij het parket niet geven (gehoorverslag CGVS dd. 12/05/2011, verder CGVS II, p.11-13) – hoewel u tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde het nummer waarschijnlijk wel te hebben en alles met uw moeder te zullen bespreken (CGVS I, p.24). Uw moeder zou u effectief kunnen helpen bij het bekomen van voornoemde gerechtelijke documenten. Ze werkt immers als griffier bij de rechtbank van eerste aanleg in Pejë en kan daar met uw dossiernummer uw gerechtelijk dossier opvragen. U stelde dat uw moeder was gaan informeren op het politiekantoor naar uw dossier en dat haar werd gevraagd op een ander moment terug te komen aangezien de verantwoordelijke van uw dossier niet aanwezig was (CGVS II, p.11 en 13). U verklaarde echter eveneens dat uw dossier werd overgemaakt aan de rechtbank en dat uw moeder u hiervan op de hoogte heeft gebracht (CGVS II, p.12-13). U stelde te wachten totdat uw politiedossier of een kopie ervan zou worden overgemaakt aan uw familie (CGVS II, p.11-13). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u de asielinstanties tot op heden nog steeds niet in het bezit hebt gesteld van deze documenten (of kopieën daarvan), noch van een aannemelijke verklaring voor het ontbreken ervan. Nochtans onderhoudt u volgens uw verklaringen op bijna dagelijkse basis of toch meermaals per week contact met uw in Kosovo achtergebleven familie (CGVS I, p.3-4). U hebt verder evenmin enig begin van bewijs voorgelegd van de dreigberichten die u volgens uw verklaringen ontving van uw belagers, noch van de door u aangehaalde beschieting van uw appartement in Qendra Zejtare in Pejë (CGVS I, p.17-18 en 22). Dit gebrek aan documenten ter staving van uw asielrelaas vormt in casu dan ook een ernstige negatieve indicatie naar de geloofwaardigheid van uw relaas. Wat betreft de door uw moeder afgelegde schriftelijke verklaring ter bevestiging van uw problemen, ondertekend door uw moeder en uw oom (CGVS II, p.13), en voorzien van een stempel van de gemeentelijke rechtbank van Pejë, dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt. Vooreerst

dient erop gewezen te worden dat uw moeder en uw oom bezwaarlijk als betrouwbare objectieve bronnen kunnen worden beschouwd. Uw moeder beperkt er zich in het kwestieuze document overigens toe een opsomming te geven van de feiten die u er toe aangezet hebben uw land te verlaten, zonder evenwel rechtstreeks getuige te zijn geweest van (de meeste van) deze feiten. Bovendien is deze schriftelijke verklaring gedateerd op 21 december 2009, zijnde net voor uw vertrek uit Kosovo, wat van aard is het gesolliciteerd karakter ervan met het oog op uw asielaanvraag verder te bevestigen. Voorts dient erop gewezen te worden dat uw moeder als griffier in principe vrij toegang heeft tot de op dit document aangebrachte stempel van de gemeentelijke rechtbank van Pejë, zodat geen bijzondere bewijswaarde kan worden verleend aan het officieel karakter van deze verklaring. Overigens stemt de verklaring van uw moeder niet helemaal overeen met uw beschrijving van de problemen. Zo stelt uw moeder in het document dat de dag na de arrestatie van één van uw klanten, de politie is gekomen om een verklaring van u af te nemen als getuige en dat deze getuigenis het begin betekende van de bedreigingen. U stelde daarentegen dat u na de arrestatie niet werd aangesproken door de autoriteiten aangezien u niets te maken had met de dader en per toeval op die plaats was (CGVS I, p.16; CGVS II, p.10). Geconfronteerd met het feit dat uw moeder verklaarde dat de politie u na de dag van de arrestatie heeft verhoord, antwoordde u dat er misschien een fout is gemaakt (CGVS II, p.13). Dat is echter geen afdoende uitleg. Voorts dient erop gewezen te worden dat u zeer verwarrende en vage verklaringen aflegde over de aard van het document. Aanvankelijk verklaarde u dat het een dagvaarding is van de rechtbank en haalde u spontaan aan te vrezen dat een aantal data verkeerd waren geschreven (CGVS I, p.18). Vervolgens stelde u dat het document geen dagvaarding is maar enkel een verklaring van de politie dat er een onderzoek is opgestart en dat uw dossier aan de rechtbank werd overgemaakt (CGVS I, p.18). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dan weer dat uw klacht tegen uw belagers in procedure is en dat het document een verklaring is van uw moeder dat uw zaak door de rechtbank wordt behandeld (CGVS II, p.12-13). Gevraagd waarom u dan eerder zei dat het om een verklaring van de politie gaat, kon u hier geen afdoende verklaring voor bieden. U stelde dat de verwarring misschien te wijten was aan het feit dat u er de nadruk had op gelegd dat het 'politiedossier' aan de rechtbank werd overgemaakt (CGVS II, p.12-13), hetgeen echter geen steun vindt in het administratief dossier. Op de vraag of het document een verklaring van uzelf betreft, antwoordde u immers uitdrukkelijk dat het om 'een verklaring van de politie zelf' gaat (CGVS I, p.18). Dat het document een verklaring is van uw moeder dat uw zaak door de rechtbank behandeld wordt (CGVS II, p.13), is overigens evenmin in overeenstemming met de inhoud van het document. Hiermee geconfronteerd bevestigde u dat het inderdaad louter om een opsomming gaat door uw moeder van de feiten die u er toe aangezet hebben uw land te verlaten (CGVS II, p.13). Gevraagd waarom u dan zei dat dit document een verklaring is van uw moeder dat uw zaak werd overgemaakt aan de rechtbank, kwam u niet verder dan te stellen dat uw moeder weet dat uw zaak nu bij de rechtbank is (CGVS II, p.13). Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan aan dit document dan ook bezwaarlijk enige bewijswaarde worden gehecht en is deze door u neergelegde schriftelijke verklaring van uw moeder integendeel van aard de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen verder op de helling te zetten. U legde betreffende de feiten die de kern van uw asielrelaas uitmaken bovendien nog een aantal tegenstrijdige, incoherente en bedenkelijke verklaringen af die van aard zijn de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate verder te ondermijnen. Vooreerst verklaarde u dat G.(...) K.(...) werd gearresteerd midden juni 2008 (CGVS I, p.15). Volgens de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie werd G.(...) K.(...) echter opgepakt op 27 mei 2008. U verklaarde daarenboven dat G.(...) K.(...) werd gearresteerd door agenten van EULEX (CGVS I, p.14 en 16), terwijl EULEX pas in december 2008 operationeel werd. Hiermee geconfronteerd antwoordde u eerst dat de arrestatie misschien had plaatsgevonden in 2009, waarna u terugkwam op die verklaring en bevestigde dat de feiten zich hebben afgespeeld in 2008 (CGVS I, p.16). Gevraagd of u er zeker van was dat de arrestatie uitgevoerd werd door EULEX agenten, antwoordde u bevestigend en zei u dat u de jeeps had gezien met daarop een ronde cirkel met strepen of sterretjes en met de letters 'EU' (CGVS I, p.16). Bovendien had u ook via de media vernomen dat het EULEX was die het voormalige lid van het UÇK had gearresteerd (CGVS I, p.16). Bovenvernoemde tegenstrijdigheden met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie betreffende de directe aanleiding van uw problemen ondermijnen dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er dient ook gewezen te worden op tegenstrijdigheden en incoherenties tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo stelde u dat uw belagers op het ogenblik van de vernieling van het café wisten wie uw vader was en op de hoogte waren van zijn professionele activiteiten (CGVS I, p.17). Gevraagd hoe ze wisten wie uw vader was, antwoordde u dat u dat niet wist en giste u dat ze het misschien hadden gehoord via andere mensen (CGVS I, p.17). Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat neven van G.(...) K.(...) u reeds de dag na de arrestatie vroegen hoe u heette en van wie u de zoon was, waarop u hen zelf deze informatie verstreekte (CGVS II, p.10). Verder kon u evenmin specifiek zijn over de datum waarop tien van de vrienden van K.(...) u met een pistool bedreigden en het café waar u werkte, vernielden. U wist enkel te

vertellen dat het ergens begin juli 2008 was (CGVS I, p.15 en CGVS II, p.9). Nochtans mag er verwacht worden dat u zich de datum van een dergelijke ingrijpende gebeurtenis zou herinneren, te meer uit uw verklaringen blijkt dat u naar aanleiding van deze gebeurtenis officieel klacht neerlegde bij de politie en u in het kader hiervan verklaringen diende af te leggen op het politiekantoor (CGVS II, p. 11). Voorts verklaarde u nadien nooit nog klacht te hebben ingediend bij de politie, terwijl u nochtans ook na de aanval op het Boss Caffè gedurende nog meer dan een jaar voortdurend bedreigd zou zijn geweest. U verklaarde uit angst voor uw belagers en op aanraden van uw vader niet meer naar de politie te zijn gegaan. Uw belagers zouden immers contacten hebben gehad bij de politie en u wilde uw problemen niet erger maken (CGVS I, p.23-24 en CGVS II, p.16). Tegelijkertijd hebt u echter uw klacht tegen diezelfde belagers niet ingetrokken (CGVS II, p.12), wat enigszins moeilijk te rijmen valt met uw verklaring de voortdurende bedreigingen aan uw adres uit vrees voor wraakacties van uw belagers niet te hebben durven aangeven. Bovendien is het – gezien de ernst van uw beweerde problemen – eveneens hoogst opmerkelijk te noemen dat u nooit naar UNMIK, EULEX of KFOR zou zijn gegaan om bescherming te zoeken tegen de voortdurende bedreigingen van uw belagers (CGVS I, p.19-20 en CGVS II, p.16). U verklaarde wederom dat u uit vrees voor verdere problemen met uw belagers niet durfde te gaan (CGVS I, p.20 en 24). U stelde dat u bovendien al aangifte had gedaan bij de politie (CGVS I, p.20), hetgeen in casu echter niet weet te overtuigen daar u net aangaf geen vertrouwen te hebben in de Kosovaarse politie. Bovendien zijn het volgens uw verklaringen precies de internationale autoriteiten die G.(...) K.(...) hebben gearresteerd (CGVS I, p.16) en dient erop gewezen te worden dat K.(...) in april 2009, zijnde acht maanden voor uw vertrek, tijdens een door een EULEX rechter voorgezeten rechtszaak veroordeeld werd tot zeven jaar gevangenisstraf. Voorts verklaarde u dat uw dossier naar aanleiding van uw klacht werd doorverwezen naar de rechtbank, maar kon u vreemd genoeg niet aangeven of er ondertussen ook effectief een rechtszaak is begonnen tegen uw belagers (CGVS II, p.12). Dat u hiervan niet op de hoogte bent, getuigt evenwel van een opmerkelijk gebrek aan interesse in (de juridische afhandeling van) uw beweerde problemen en is gezien de ernst van de door u aangehaalde problemen en de tewerkstelling van uw moeder als griffier op diezelfde rechtbank, van aard de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling te zetten. Tot slot is ook uw laattijdig vertrek uit Kosovo van aard het vastgesteld ongeloofwaardig karakter van uw relaas te bevestigen. Hoewel u en uw gezin sinds juli 2008 onophoudelijk met de dood bedreigd werden door handlangers van G.(...) K.(...), bent u pas anderhalf jaar later – in december 2009 – vertrokken uit Kosovo, naar eigen zeggen omdat u de juiste smokkelaar wilde vinden om u en uw gezin naar het buitenland te brengen (CGVS I, p. 24-25). Deze uitleg is echter weinig overtuigend en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen als gevolg van de arrestatie van G.(...) K.(...) in het café waar u zou hebben gewerkt. Verder verklaarde uw echtgenote sinds ze op de hoogte is van uw problemen, gestresseerd te zijn, bang te zijn en slecht te slapen (CGVS 09/20760B, p.6). Ze stelde dat ze onmiddellijk nadat ze had gehoord over uw problemen, een miskraam heeft gehad (CGVS 09/20760B, p.6). Drie of vier maanden voor jullie vertrek heeft uw echtgenote een tweede miskraam gehad en in december 2009 heeft ze een derde kindje verloren (CGVS 09/20760B, p.6). Ook uw moeder stelt in haar schriftelijke verklaring dat uw echtgenote als gevolg van uw problemen naar aanleiding van de arrestatie van G.(...) K.(...) gestresseerd raakte en een miskraam kreeg. Ter staving van de medische problemen van uw echtgenote legde u tevens een medisch attest neer, opgemaakt op aanvraag van uw echtgenote voor persoonlijke doeleinden door gynaecoloog I.(...) R.(...) in januari 2010 in het regionale ziekenhuis van Pejë. Hierin bevestigt de gynaecoloog de drie miskramen van uw echtgenote, respectievelijk op 15 december 2008, op 22 mei 2009 en in december 2009. Daar zoals reeds vermeld geen geloof kan gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen naar aanleiding van de arrestatie van G.(...) K.(...), kunnen de medische problemen van uw echtgenote evenwel onmogelijk in verband gebracht worden met deze door u aangehaalde problemen. De door een medisch attest gestaafde miskramen van uw echtgenote zijn tevens evenmin van aard de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen te herstellen. Het door u neergelegde medisch attest biedt immers geen enkel uitsluitend over de objectieve oorzaak van de miskramen van uw echtgenote. Er wordt enkel in vermeld dat uw echtgenote zelf aanhaalde een ‘familieprobleem’ te hebben en dat ze bloed begon te verliezen. Aangezien geen geloof kan gehecht worden aan de door uw echtgenote aangehaalde oorzaak van haar medische problemen maakt ze dan ook niet aannemelijk dat haar medische problemen enig verband zouden houden met de criteria bepaald in de Vluchtelingconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben op basis van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, en/of met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van louter medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. In bijkomende orde haalde u een aantal problemen aan als gevolg van het werk van uw vader. Deze problemen dienen

evenwel sterk gerelativeerd te worden. Vooreerst verklaarde u zelf dat de voornaamste reden van uw vertrek, uw persoonlijke problemen waren met G.(...) K.(...) (CGVS II, p.7 en 9) en stelde u dat deze problemen tien keer erger zijn dan de problemen die u als gevolg van het werk van uw vader heeft meegemaakt (CGVS, p.9). Voorts dient vastgesteld te worden dat hoewel het in de eerste plaats uw vader is die wordt geïmponeerd omdat hij voor en tijdens de oorlog heeft gewerkt voor het Servische regime, omdat hij als rechter criminelen heeft veroordeeld die op wraak uit zijn en omdat hij als advocaat voor UNMIK illegaal verworven eigendom moest terugvorderen, uw vader tot op heden nog steeds in Kosovo verblijft (CGVS I, p.3 en CGVS II, p.9). Gevraagd waarom uw vader in tegenstelling tot u wel in Kosovo is gebleven, antwoordde u dat hij oud aan het worden is, zowel fysiek als psychisch op is en hij u en uw gezin niet langer kan beschermen (CGVS II, p.9). Dat is echter geen afdoende uitleg. Het feit dat uw vader – die zelf voortdurend geïmponeerd en met de dood bedreigd werd door hem veroordeelde criminelen – nog steeds in Kosovo woont, is van aard uw vrees ten opzichte van zijn belagers in ernstige mate te relativiseren. Bovendien verklaarde u dat uw vader sinds hij in 2006 als zelfstandige is begonnen werken, geen grote problemen meer heeft gekend en dat hij ergens begin 2009 voor de laatste keer concrete problemen had als gevolg van zijn professionele activiteiten (CGVS I, p.11-12 en CGVS II, p.5). Dat wil zeggen dat hij ondertussen al meer dan twee jaar niet meer bedreigd wordt in Kosovo. Uw laatste probleem als gevolg van het werk van uw vader dateert bovendien van 'ergens in 2007' (CGVS II, p. 7), wat uw actuele vrees ten opzichte van belagers van uw vader verder ondermijnt. Hoe dan ook hebt u niet aangetoond dat u in geval van eventuele toekomstige problemen als gevolg van het werk van uw vader, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. In dit verband dient opgemerkt te worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Hierbij kan erop gewezen worden dat u verklaarde zelf nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS II, p. 18). U hebt zelf nooit enige poging ondernomen om bescherming te zoeken tegen de belagers van uw vader bij de in Kosovo aanwezige nationale en internationale autoriteiten zoals de KP (Kosovo Police), KFOR (Kosovo Force) of EULEX (European Union Rule of Law Mission in Kosovo), omdat uw vader het probleem niet wilde laten escaleren en u bang was om hen aan te geven (CGVS II, p.6-7). U weet ook niet of uw vader zijn problemen ooit heeft gemeld bij EULEX of KFOR (CGVS II, p.5). Het is echter precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Uw motivatie om geen bescherming te zoeken bij de in Kosovo aanwezige autoriteiten weet overigens niet te overtuigen. U stelde in dit verband dat de politie samenwerkt met criminelen en dat veel politieagenten voormalige soldaten zijn van het Kosovaarse leger (CGVS I, p. 13). Ter illustratie sprak u over vier personen die tussen 2006 en 2007 in Pejë aangifte zouden hebben gedaan bij de politie en werden doodgeschoten door de politieagenten zelf (CGVS I, p.13). U kon echter maar één van deze personen bij naam noemen (CGVS I, p.13). Daarenboven hebt u niet geconcretiseerd waarom u hetzelfde zou overkomen (CGVS I, p.13-14). Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen de politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de EULEX Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd in kopie aan uw administratief dossier toegevoegd. De

overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, uitgereikt op 9 november 2009; de identiteitskaart van uw echtgenote, uitgereikt op 27 januari 2009; uw geboorteakte, uitgereikt op 8 december 2009; de geboorteakte van uw echtgenote, uitgereikt op 13 oktober 2009; de geboorteakte van uw zoon D.(...) K.(...), uitgereikt op 8 december 2009, uw huwelijksakte, uitgereikt op 21 oktober 2009 en het door u tijdens uw gehoor getoonde rijbewijs bevatten louter identiteitsgegevens die hier niet in twijfel worden getrokken. De kopieën van de certificaten van registratie, uitgereikt op 29 juni 2004 en 26 augustus 2005 door het Ministerie van Handel en Industrie, bewijzen enkel dat uw winkel en het kapsalon van uw echtgenote officieel werden geregistreerd in Kosovo. De kopie van het rijbewijs van uw vader D.(...) K.(...), bevat eveneens louter identiteitsgegevens. De kopie van de badge van uw vader toont aan dat hij werkzaam was bij de Verenigde Naties. De kopie van de referentiebrief opgesteld door A.(...) H.(...), Directeur van Controle en Supervisie bij het Kosovo Trust Agency, toont aan dat uw vader van 2001 tot 2006 werkzaam was bij UNMIK. De kopie van het werkcontract van uw moeder, opgesteld door de gemeentelijke rechtbank van Pejë, toont aan dat ze daar werkzaam is als griffier. U legde tot slot ook kopieën van documenten neer (stuk 10) die aantonen dat uw ouders reeds voor de oorlog tewerkgesteld waren bij de gemeentelijke rechtbank van Pejë (CGVS II, p. 2). Voornoemde documenten veranderen evenwel niets aan voorgaande beslissing. De tewerkstelling van uw ouders bij deze instanties voor en na het conflict staat in deze beslissing immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese en staatsburger van Kosovo. U werd geboren op 3 juli 1986 in Kashicë (Istog). U en uw echtgenoot S.(...) K.(...) (O.V. 6.552.807) kregen problemen in 2008 nadat G.(...) K.(...), een lid van het UÇK (Kosovo bevrijdingsleger, Ushtria Çlirimtare e Kosovës), werd gearresteerd in het café waar uw echtgenoot werkte. Vrienden van de gearresteerde zijn uw echtgenoot een week na de arrestatie komen opzoeken in het café, hebben hem bedreigd en het café vernield. Uw man heeft klacht ingediend bij de politie maar de bedreigingen bleven duren. U hebt de problemen ontdekt door de telefoontjes die uw echtgenoot kreeg. Vrienden van G.(...) K.(...) zijn naar uw appartement gekomen. Er werden ook schoten afgevuurd. U moest van uw echtgenoot naar uw moeder in Istog gaan. U werd bedreigd door handlangers van G.(...) K.(...) in uw kapsalon. Ze zeiden u en uw kinderen te zullen vermoorden. Een andere keer werd uw kapsalon vernield. Onbekenden hebben met graffiti tekeningen van geweren op de muren en op de spiegels van uw salon gespoten. Na deze gebeurtenissen hebt u samen met uw echtgenoot besloten uw kapsalon te sluiten. Door deze problemen hebt u stress. U bent bang, kan niet slapen en hebt slechte dromen. Als gevolg hiervan hebt u drie miskramen gehad. U had een eerste miskraam onmiddellijk nadat u over de problemen van uw echtgenoot had gehoord. Het tweede kindje verloor u drie of vier maanden voor uw vertrek naar België en u had een laatste miskraam kort voor uw vertrek in december 2009. U verliet Kosovo op 28 december 2009 en bent op 30 december 2011 aangekomen in België, waar u dezelfde dag asiel vroeg. U beviel in België op 13 januari 2011 van een zoon, A.(...) K.(...) genaamd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot, S.(...) K.(...), werden uiteengezet (CGVS 09/20760B, p. 8). In het kader van de asielaanvraag van uw man werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt: "Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u de feiten die uw directe vluchtaanleiding uitmaken, met name uw beweerde problemen als gevolg van de arrestatie van G.(...) K.(...) in het café waar u zou hebben gewerkt, niet aannemelijk maakt. Vooreerst legt u met uitzondering van de door uw moeder ondertekende schriftelijke verklaring (zie verder) geen enkel document neer ter staving van uw beweerde problemen, terwijl dit nochtans redelijkerwijze van u kan worden verwacht. In dit verband moet erop gewezen worden dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker berust. Hij moet in de mate van het mogelijke bewijzen aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Ten eerste hebt u geen enkel begin van bewijs neergelegd waaruit blijkt dat u effectief hebt gewerkt in het Boss Caffè, de plaats waar de arrestatie volgens uw verklaringen plaatsvond. U kon

daarentegen wel documenten neerleggen die aantonen dat u vroeger eigenaar was van een winkel en dat uw vrouw een kapsalon had in Pejë. Uw echtgenote was overigens niet zeker van de naam van het café en de periode dat u daar zou hebben gewerkt (CGVS 09/20760B, p.5-6). Ten tweede hebt u geen enkel bewijs neergelegd waaruit blijkt dat de ex-UÇK-leider werd gearresteerd in het Boss Caffè, noch hebt u enig document neergelegd dat de vernieling en beschieting van het café aantoont. Nochtans verklaarde u dat de hele stad op de hoogte was van de beschieting en dat het mogelijk is dat er een aantal krantenartikels over zijn verschenen (gehoorverslag CGVS dd. 13/04/2011, verder CGVS I, p.16-17). Bovendien stelde u dat het Boss Caffè zich midden in het centrum van Pejë bevond, dat het het beste café was van de stad en dat het cliënteel ook bestond uit mensen die voor de autoriteiten werken, wat bevestigt dat de totale vernieling van het café door handlangers van een ex-UÇK-leider niet onvermeld zou blijven in de media (CGVS I, p.6 en 14). U hebt verder evenmin de door u aangehaalde oproepingsbrief voorgelegd die u in het kader van het politieonderzoek zou gekregen hebben (CGVS I, p.17-18), noch enig bewijs van de klacht die u bij de politie zou hebben neergelegd of de rechtsprocedure die volgens uw verklaringen loopt tegen de daders. U kon overigens ook uw dossiernummer bij het parket niet geven (gehoorverslag CGVS dd. 12/05/2011, verder CGVS II, p.11-13) – hoewel u tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde het nummer waarschijnlijk wel te hebben en alles met uw moeder te zullen bespreken (CGVS I, p.24). Uw moeder zou u effectief kunnen helpen bij het bekomen van voornoemde gerechtelijke documenten. Ze werkt immers als griffier bij de rechtbank van eerste aanleg in Pejë en kan daar met uw dossiernummer uw gerechtelijk dossier opvragen. U stelde dat uw moeder was gaan informeren op het politiekantoor naar uw dossier en dat haar werd gevraagd op een ander moment terug te komen aangezien de verantwoordelijke van uw dossier niet aanwezig was (CGVS II, p.11 en 13). U verklaarde echter eveneens dat uw dossier werd overgemaakt aan de rechtbank en dat uw moeder u hiervan op de hoogte heeft gebracht (CGVS II, p.12-13). U stelde te wachten totdat uw politiedossier of een kopie ervan zou worden overgemaakt aan uw familie (CGVS II, p.11-13). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u de asielinstanties tot op heden nog steeds niet in het bezit hebt gesteld van deze documenten (of kopieën daarvan), noch van een aannemelijke verklaring voor het ontbreken ervan. Nochtans onderhoudt u volgens uw verklaringen op bijna dagelijkse basis of toch meermaals per week contact met uw in Kosovo achtergebleven familie (CGVS I, p.3-4). U hebt verder evenmin enig begin van bewijs voorgelegd van de dreigberichten die u volgens uw verklaringen ontving van uw belagers, noch van de door u aangehaalde beschieting van uw appartement in Qendra Zejtare in Pejë (CGVS I, p.17-18 en 22). Dit gebrek aan documenten ter staving van uw asielaanvraag vormt in casu dan ook een ernstige negatieve indicatie naar de geloofwaardigheid van uw relaas. Wat betreft de door uw moeder afgelegde schriftelijke verklaring ter bevestiging van uw problemen, ondertekend door uw moeder en uw oom (CGVS II, p.13), en voorzien van een stempel van de gemeentelijke rechtbank van Pejë, dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw moeder en uw oom bezwaarlijk als betrouwbare objectieve bronnen kunnen worden beschouwd. Uw moeder beperkt er zich in het kwestieuze document overigens toe een opsomming te geven van de feiten die u er toe aangezet hebben uw land te verlaten, zonder evenwel rechtstreeks getuige te zijn geweest van (de meeste van) deze feiten. Bovendien is deze schriftelijke verklaring gedateerd op 21 december 2009, zijnde net voor uw vertrek uit Kosovo, wat van aard is het gesolliciteerd karakter ervan met het oog op uw asielaanvraag verder te bevestigen. Voorts dient erop gewezen te worden dat uw moeder als griffier in principe vrij toegang heeft tot de op dit document aangebrachte stempel van de gemeentelijke rechtbank van Pejë, zodat geen bijzondere bewijswaarde kan worden verleend aan het officieel karakter van deze verklaring. Overigens stemt de verklaring van uw moeder niet helemaal overeen met uw beschrijving van de problemen. Zo stelt uw moeder in het document dat de dag na de arrestatie van één van uw klanten, de politie is gekomen om een verklaring van u af te nemen als getuige en dat deze getuigenis het begin betekende van de bedreigingen. U stelde daarentegen dat u na de arrestatie niet werd aangesproken door de autoriteiten aangezien u niets te maken had met de dader en per toeval op die plaats was (CGVS I, p.16; CGVS II, p.10). Geconfronteerd met het feit dat uw moeder verklaarde dat de politie u na de dag van de arrestatie heeft verhoord, antwoordde u dat er misschien een fout is gemaakt (CGVS II, p.13). Dat is echter geen afdoende uitleg. Voorts dient erop gewezen te worden dat u zeer verwarrende en vage verklaringen aflegde over de aard van het document. Aanvankelijk verklaarde u dat het een dagvaarding is van de rechtbank en haalde u spontaan aan te vrezen dat een aantal data verkeerd waren geschreven (CGVS I, p.18). Vervolgens stelde u dat het document geen dagvaarding is maar enkel een verklaring van de politie dat er een onderzoek is opgestart en dat uw dossier aan de rechtbank werd overgemaakt (CGVS I, p.18). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dan weer dat uw klacht tegen uw belagers in procedure is en dat het document een verklaring is van uw moeder dat uw zaak door de rechtbank wordt behandeld (CGVS II, p.12-13). Gevraagd waarom u dan eerder zei dat het om een verklaring van de politie gaat, kon u hier geen afdoende verklaring voor bieden. U stelde dat de verwarring misschien te wijten was aan het feit dat u er de nadruk had op gelegd dat het 'politiedossier' aan de rechtbank werd

overgemaakt (CGVS II, p.12-13), hetgeen echter geen steun vindt in het administratief dossier. Op de vraag of het document een verklaring van uzelf betreft, antwoordde u immers uitdrukkelijk dat het om 'een verklaring van de politie zelf' gaat (CGVS I, p.18). Dat het document een verklaring is van uw moeder dat uw zaak door de rechtbank behandeld wordt (CGVS II, p.13), is overigens evenmin in overeenstemming met de inhoud van het document. Hiermee geconfronteerd bevestigde u dat het inderdaad louter om een opsomming gaat door uw moeder van de feiten die u er toe aangezet hebben uw land te verlaten (CGVS II, p.13). Gevraagd waarom u dan zei dat dit document een verklaring is van uw moeder dat uw zaak werd overgemaakt aan de rechtbank, kwam u niet verder dan te stellen dat uw moeder weet dat uw zaak nu bij de rechtbank is (CGVS II, p.13). Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan aan dit document dan ook bezwaarlijk enige bewijswaarde worden gehecht en is deze door u neergelegde schriftelijke verklaring van uw moeder integendeel van aard de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen verder op de helling te zetten. U legde betreffende de feiten die de kern van uw asielrelaas uitmaken bovendien nog een aantal tegenstrijdige, incoherente en bedenkelijke verklaringen af die van aard zijn de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate verder te ondermijnen. Vooreerst verklaarde u dat G.(...) K.(...) werd gearresteerd midden juni 2008 (CGVS I, p.15). Volgens de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie werd G.(...) K.(...) echter opgepakt op 27 mei 2008. U verklaarde daarenboven dat G.(...) K.(...) werd gearresteerd door agenten van EULEX (CGVS I, p.14 en 16), terwijl EULEX pas in december 2008 operationeel werd. Hiermee geconfronteerd antwoordde u eerst dat de arrestatie misschien had plaatsgevonden in 2009, waarna u terugkwam op die verklaring en bevestigde dat de feiten zich hebben afgespeeld in 2008 (CGVS I, p.16). Gevraagd of u er zeker van was dat de arrestatie uitgevoerd werd door EULEX agenten, antwoordde u bevestigend en zei u dat u de jeeps had gezien met daarop een ronde cirkel met strepen of sterretjes en met de letters 'EU' (CGVS I, p.16). Bovendien had u ook via de media vernomen dat het EULEX was die het voormalige lid van het UÇK had gearresteerd (CGVS I, p.16). Bovenvernoemde tegenstrijdigheden met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie betreffende de directe aanleiding van uw problemen ondermijnen dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er dient ook gewezen te worden op tegenstrijdigheden en incoherenties tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo stelde u dat uw belagers op het ogenblik van de vernieling van het café wisten wie uw vader was en op de hoogte waren van zijn professionele activiteiten (CGVS I, p.17). Gevraagd hoe ze wisten wie uw vader was, antwoordde u dat u dat niet wist en giste u dat ze het misschien hadden gehoord via andere mensen (CGVS I, p.17). Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat neven van G.(...) K.(...) u reeds de dag na de arrestatie vroegen hoe u heette en van wie u de zoon was, waarop u hen zelf deze informatie verstreekte (CGVS II, p.10). Verder kon u evenmin specifiek zijn over de datum waarop tien van de vrienden van K.(...) u met een pistool bedreigden en het café waar u werkte, vernielden. U wist enkel te vertellen dat het ergens begin juli 2008 was (CGVS I, p.15 en CGVS II, p.9). Nochtans mag er verwacht worden dat u zich de datum van een dergelijke ingrijpende gebeurtenis zou herinneren, te meer uit uw verklaringen blijkt dat u naar aanleiding van deze gebeurtenis officieel klacht neerlegde bij de politie en u in het kader hiervan verklaringen diende af te leggen op het politiekantoor (CGVS II, p. 11). Voorts verklaarde u nadien nooit nog klacht te hebben ingediend bij de politie, terwijl u nochtans ook na de aanval op het Boss Caffe gedurende nog meer dan een jaar voortdurend bedreigd zou zijn geweest. U verklaarde uit angst voor uw belagers en op aanraden van uw vader niet meer naar de politie te zijn gegaan. Uw belagers zouden immers contacten hebben gehad bij de politie en u wilde uw problemen niet erger maken (CGVS I, p.23-24 en CGVS II, p.16). Tegelijkertijd hebt u echter uw klacht tegen diezelfde belagers niet ingetrokken (CGVS II, p.12), wat enigszins moeilijk te rijmen valt met uw verklaring de voortdurende bedreigingen aan uw adres uit vrees voor wraakacties van uw belagers niet te hebben durven aangeven. Bovendien is het – gezien de ernst van uw beweerde problemen – eveneens hoogst opmerkelijk te noemen dat u nooit naar UNMIK, EULEX of KFOR zou zijn gegaan om bescherming te zoeken tegen de voortdurende bedreigingen van uw belagers (CGVS I, p.19-20 en CGVS II, p.16). U verklaarde wederom dat u uit vrees voor verdere problemen met uw belagers niet durfde te gaan (CGVS I, p.20 en 24). U stelde dat u bovendien al aangifte had gedaan bij de politie (CGVS I, p.20), hetgeen in casu echter niet weet te overtuigen daar u net aangaf geen vertrouwen te hebben in de Kosovaarse politie. Bovendien zijn het volgens uw verklaringen precies de internationale autoriteiten die G.(...) K.(...) hebben gearresteerd (CGVS I, p.16) en dient erop gewezen te worden dat K.(...) in april 2009, zijnde acht maanden voor uw vertrek, tijdens een door een EULEX rechter voorgezeten rechtszaak veroordeeld werd tot zeven jaar gevangenisstraf. Voorts verklaarde u dat uw dossier naar aanleiding van uw klacht werd doorverwezen naar de rechtbank, maar kon u vreemd genoeg niet aangeven of er ondertussen ook effectief een rechtszaak is begonnen tegen uw belagers (CGVS II, p.12). Dat u hiervan niet op de hoogte bent, getuigt evenwel van een opmerkelijk gebrek aan interesse in (de juridische afhandeling van) uw beweerde problemen en is gezien de ernst van de door u aangehaalde problemen en de tewerkstelling van uw moeder als griffier op diezelfde rechtbank, van

aard de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling te zetten. Tot slot is ook uw laattijdig vertrek uit Kosovo van aard het vastgesteld ongeloofwaardig karakter van uw relaas te bevestigen. Hoewel u en uw gezin sinds juli 2008 onophoudelijk met de dood bedreigd werden door handlangers van G.(...) K.(...), bent u pas anderhalf jaar later – in december 2009 – vertrokken uit Kosovo, naar eigen zeggen omdat u de juiste smokkelaar wilde vinden om u en uw gezin naar het buitenland te brengen (CGVS I, p. 24-25). Deze uitleg is echter weinig overtuigend en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen als gevolg van de arrestatie van G.(...) K.(...) in het café waar u zou hebben gewerkt. Verder verklaarde uw echtgenote sinds ze op de hoogte is van uw problemen, gestresseerd te zijn, bang te zijn en slecht te slapen (CGVS 09/20760B, p.6). Ze stelde dat ze onmiddellijk nadat ze had gehoord over uw problemen, een miskraam heeft gehad (CGVS 09/20760B, p.6). Drie of vier maanden voor jullie vertrek heeft uw echtgenote een tweede miskraam gehad en in december 2009 heeft ze een derde kindje verloren (CGVS 09/20760B, p.6). Ook uw moeder stelt in haar schriftelijke verklaring dat uw echtgenote als gevolg van uw problemen naar aanleiding van de arrestatie van G.(...) K.(...) gestresseerd raakte en een miskraam kreeg. Ter staving van de medische problemen van uw echtgenote legde u tevens een medisch attest neer, opgemaakt op aanvraag van uw echtgenote voor persoonlijke doeleinden door gynaecoloog I.(...) R.(...) in januari 2010 in het regionale ziekenhuis van Pejë. Hierin bevestigt de gynaecoloog de drie miskramen van uw echtgenote, respectievelijk op 15 december 2008, op 22 mei 2009 en in december 2009. Daar zoals reeds vermeld geen geloof kan gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen naar aanleiding van de arrestatie van G.(...) K.(...), kunnen de medische problemen van uw echtgenote evenwel onmogelijk in verband gebracht worden met deze door u aangehaalde problemen. De door een medisch attest gestaafde miskramen van uw echtgenote zijn tevens evenmin van aard de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen te herstellen. Het door u neergelegde medisch attest biedt immers geen enkel uitsluitsel over de objectieve oorzaak van de miskramen van uw echtgenote. Er wordt enkel in vermeld dat uw echtgenote zelf aanhaalde een 'familieprobleem' te hebben en dat ze bloed begon te verliezen. Aangezien geen geloof kan gehecht worden aan de door uw echtgenote aangehaalde oorzaak van haar medische problemen maakt ze dan ook niet aannemelijk dat haar medische problemen enig verband zouden houden met de criteria bepaald in de Vluchtelingconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben op basis van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, en/of met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van louter medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. In bijkomende orde haalde u een aantal problemen aan als gevolg van het werk van uw vader. Deze problemen dienen evenwel sterk gerelativeerd te worden. Vooreerst verklaarde u zelf dat de voornaamste reden van uw vertrek, uw persoonlijke problemen waren met G.(...) K.(...) (CGVS II, p.7 en 9) en stelde u dat deze problemen tien keer erger zijn dan de problemen die u als gevolg van het werk van uw vader heeft meegemaakt (CGVS, p.9). Voorts dient vastgesteld te worden dat hoewel het in de eerste plaats uw vader is die wordt geïmponeerd omdat hij voor en tijdens de oorlog heeft gewerkt voor het Servische regime, omdat hij als rechter criminelen heeft veroordeeld die op wraak uit zijn en omdat hij als advocaat voor UNMIK illegaal verworven eigendom moest terugvorderen, uw vader tot op heden nog steeds in Kosovo verblijft (CGVS I, p.3 en CGVS II, p.9). Gevraagd waarom uw vader in tegenstelling tot u wel in Kosovo is gebleven, antwoordde u dat hij oud aan het worden is, zowel fysiek als psychisch op is en hij u en uw gezin niet langer kan beschermen (CGVS II, p.9). Dat is echter geen afdoende uitleg. Het feit dat uw vader – die zelf voortdurend geïmponeerd en met de dood bedreigd werd door door hem veroordeelde criminelen – nog steeds in Kosovo woont, is van aard uw vrees ten opzichte van zijn belagers in ernstige mate te relativiseren. Bovendien verklaarde u dat uw vader sinds hij in 2006 als zelfstandige is beginnen werken, geen grote problemen meer heeft gekend en dat hij ergens begin 2009 voor de laatste keer concrete problemen had als gevolg van zijn professionele activiteiten (CGVS I, p.11-12 en CGVS II, p.5). Dat wil zeggen dat hij ondertussen al meer dan twee jaar niet meer bedreigd wordt in Kosovo. Uw laatste probleem als gevolg van het werk van uw vader dateert bovendien van 'ergens in 2007' (CGVS II, p. 7), wat uw actuele vrees ten opzichte van belagers van uw vader verder ondermijnt. Hoe dan ook hebt u niet aangetoond dat u in geval van eventuele toekomstige problemen als gevolg van het werk van uw vader, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. In dit verband dient opgemerkt te worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst

alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Hierbij kan erop gewezen worden dat u verklaarde zelf nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS II, p. 18). U hebt zelf nooit enige poging ondernomen om bescherming te zoeken tegen de belagers van uw vader bij de in Kosovo aanwezige nationale en internationale autoriteiten zoals de KP (Kosovo Police), KFOR (Kosovo Force) of EULEX (European Union Rule of Law Mission in Kosovo), omdat uw vader het probleem niet wilde laten escaleren en u bang was om hen aan te geven (CGVS II, p.6-7). U weet ook niet of uw vader zijn problemen ooit heeft gemeld bij EULEX of KFOR (CGVS II, p.5). Het is echter precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Uw motivatie om geen bescherming te zoeken bij de in Kosovo aanwezige autoriteiten weet overigens niet te overtuigen. U stelde in dit verband dat de politie samenwerkt met criminelen en dat veel politieagenten voormalige soldaten zijn van het Kosovaarse leger (CGVS I, p. 13). Ter illustratie sprak u over vier personen die tussen 2006 en 2007 in Pejë aangifte zouden hebben gedaan bij de politie en werden doodgeschoten door de politieagenten zelf (CGVS I, p.13). U kon echter maar één van deze personen bij naam noemen (CGVS I, p.13). Daarenboven hebt u niet geconcretiseerd waarom u hetzelfde zou overkomen (CGVS I, p.13-14). Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen de politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de EULEX Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd in kopie aan uw administratief dossier toegevoegd. De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, uitgereikt op 9 november 2009; de identiteitskaart van uw echtgenote, uitgereikt op 27 januari 2009; uw geboorteakte, uitgereikt op 8 december 2009; de geboorteakte van uw echtgenote, uitgereikt op 13 oktober 2009; de geboorteakte van uw zoon D.(...) K.(...), uitgereikt op 8 december 2009, uw huwelijksakte, uitgereikt op 21 oktober 2009 en het door u tijdens uw gehoor getoonde rijbewijs bevatten louter identiteitsgegevens die hier niet in twijfel worden getrokken. De kopieën van de certificaten van registratie, uitgereikt op 29 juni 2004 en 26 augustus 2005 door het Ministerie van Handel en Industrie, bewijzen enkel dat uw winkel en het kapsalon van uw echtgenote officieel werden geregistreerd in Kosovo. De kopie van het rijbewijs van uw vader D.(...) K.(...), bevat eveneens louter identiteitsgegevens. De kopie van de badge van uw vader toont aan dat hij werkzaam was bij de Verenigde Naties. De kopie van de referentiebrief opgesteld door A.(...) H.(...), Directeur van Controle en Supervisie bij het Kosovo Trust Agency, toont aan dat uw vader van 2001 tot 2006 werkzaam was bij UNMIK. De kopie van het werkcontract van uw moeder, opgesteld door de gemeentelijke rechtbank van Pejë, toont aan dat ze daar werkzaam is als griffier. U legde tot slot ook kopieën van documenten neer (stuk 10) die aantonen dat uw ouders reeds voor de oorlog tewerkgesteld waren bij de gemeentelijke rechtbank van Pejë (CGVS II, p. 2). Voornoemde documenten veranderen evenwel niets aan voorgaande beslissing. De tewerkstelling van uw ouders bij deze instanties voor en na het conflict staat in deze beslissing immers niet ter discussie." Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u derhalve evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. In hun eerste twee middelonderdelen merken verzoekers op dat *“uit de informatie die het CGVS bij het dossier voegde, blijkt dat G. K. inderdaad afkomstig is uit Peje die intussen werd veroordeeld voor oorlogsmisdaden door een rechtbank die deels werd samengesteld door magistraten van EULEX, en deels door lokale rechters”* en stellen ze dat de aanhouding op 27 mei 2008 gebeurde. Ze wijzen er ook op bij hun verzoekschrift een document te hebben gevoegd van de Kosovaarse nieuws-website *“Kosova live”*, dat stelt dat K. werd opgepakt door de internationale politie. Verzoekers zijn dan ook van mening dat de basisgegevens waarop hun verhaal gebaseerd is, kloppen. Voorts wijzen ze op het volgende: *“Weliswaar kon de heer K. (hierna: “verzoeker”) de exacte datum van de arrestatie niet meer weergeven (“midden juni”, terwijl het om eind mei ging van hetzelfde jaar), doch deze afwijking is niet bijzonder groot”*. Ze merken in dit verband op dat het om feiten gaat die ten tijde van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen al meer dan drie jaar oud waren. Ook het bezwaar van het Commissariaat-generaal dat het niet om EULEX-agenten kon gaan die K. oppakten, lijkt, aldus verzoekers, niet heel zwaarwegend te zijn. Het ging blijkbaar om internationale politietroepen, die, zo stellen ze, eerste verzoeker verward heeft met EULEX. Het is volgens verzoekers niet verwonderlijk dat in een land waar talloze internationale troepen en autoriteiten aanwezig zijn, zoals UNMIK, KFOR, EULEX en NAVO-troepen, bepaalde inwoners het bos door de bomen niet meer kunnen zien en meerdere van deze groepen met elkaar verwarren. Verzoekers menen dat eerste verzoeker duidelijk heeft aangegeven dat hij wist dat het om internationale politiemannen ging. Verzoekers werpen tevens op dat eerste verzoeker in de mate van het mogelijke bewijzen heeft aangebracht van zijn situatie die het niet onaannemelijk maken dat hij problemen zou kennen bij een soortgelijk evenement als de arrestatie van een oorlogsmisdadiger. Zo betwist, aldus verzoekers, het Commissariaat-generaal niet dat eerste verzoekers vader een oud-magistraat is die ook nog voor de Verenigde Naties heeft gewerkt. Verzoekers merken dienaangaande ook op dat eerste verzoeker ook andere bewijzen heeft aangebracht over zijn thuissituatie in Kosovo, zoals het feit dat hij vroeger een winkel had, dat zijn vrouw een kapsalon uitbaatte en dat zijn moeder als griffier werkte. Volgens verzoekers komen de verklaringen met al deze feiten overeen, zodat die verklaringen toch minstens kunnen dienen als begin van bewijs van de ingeroepen problemen. Verzoekers voegen eraan toe dat eerste verzoeker inderdaad geen officiële bewijzen kan voorleggen van zijn tewerkstelling in het Boss-café, aangezien hij er niet officieel werkte. Het café behoorde, aldus verzoekers, immers toe aan een vriend van eerste verzoeker en eerste verzoeker werkte er in het zwart. Verder opperen verzoekers dat het Commissariaat-generaal terecht heeft opgemerkt dat eerste verzoeker nog geen bewijzen heeft aangebracht van het feit dat K. opgepakt werd in het Boss-café, waar eerste verzoeker dus werkte. Eerste verzoeker is, zo merken verzoekers op, momenteel nog steeds op zoek naar krantenartikelen die dit kunnen bevestigen en hij zal, aldus verzoekers, het niet nalaten de stukken hieromtrent bij te brengen in het verdere verloop van de procedure. Verzoekers geven tevens aan dat eerste verzoeker ook nog zal trachten de oproepingsbrief waarover hij eerder sprak bij te brengen, al is dat volgens hen niet eenvoudig. De insinuatie als zou eerste verzoekers moeder daar eenvoudig aan kunnen geraken is, aldus verzoekers, evenwel misleidend en niet correct. Volgens verzoekers klopt het weliswaar dat zij als griffier in de rechtbank van Peje werkt, maar moet zij, om toegang te krijgen tot een dossier, kunnen aantonen dat zij betrokken partij is. Zelfs, aldus verzoekers, indien ze dat informeel nog zou kunnen doen, kan men zich niet inbeelden dat dit wettig zou zijn. Verzoekers zijn dan ook de mening toegedaan dat van de moeder van eerste verzoeker moeilijk kan worden verwacht dat zij illegale verrichtingen zou doen om hun asielaanvraag te ondersteunen. Deze laatste opmerking geldt, aldus verzoekers, daarenboven nog meer voor wat de schriftelijke verklaring van eerste verzoekers moeder betreft. Verzoekers merken op dat dit een verklaring uit het politiedossier betreft die mee werd ondertekend door eerste verzoekers moeder als getuige en stellen dat de insinuatie dat eerste verzoekers moeder de stempels zou hebben gebruikt *“pour les besoin de la cause”* opnieuw getuigt van het feit dat het Commissariaat-generaal eerste verzoekers moeder onwettige handelingen in de schoenen schuift zonder grondige redenen, laat staan bewijs. Als eerste verzoekers moeder deze stempels gebruikt, dan is dat, aldus verzoekers, om professionele redenen en is zij door haar hiërarchisch hogeren gemachtigd dit te doen. Volgens verzoekers kan het document dan ook gelden als een officiële verklaring afgelegd voor de rechtbank in Peje en dit tot bewijs van het tegendeel. Eerste verzoeker benadrukt dat hij heeft bewezen wat hij kon en oppert dat dit hem alvast een vermoeden van geloofwaardigheid bezorgt. Eerste verzoeker zal, zo luidt het vervolgens, in het verdere verloop van de procedure trachten om nog bijkomende documenten bij te brengen ter staving van zijn asielaanvraag.

Verzoekers merken in een derde middelonderdeel met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden het volgende op: *“verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af m.b.t. de vraag of de vrienden van K. hem reeds kenden na de arrestatie”* en opperen vervolgens dat *“deze tegenstrijdigheid lijkt niet bepaald zwaarwichtig te zijn aangezien het maar om een detail van het vluchtverhaal gaat”*. Een enkele tegenstrijdigheid kan, aldus verzoekers, niet tegen eerste verzoeker worden gebruikt. Voorts poneren verzoekers dat het niet echt hoeft te verwonderen dat eerste verzoeker zich de exacte datum van de eerste bedreiging niet herinnert. Ze wijzen erop dat de feiten ten tijde van het gehoor ongeveer drie jaar oud waren. Tevens laten ze gelden dat het loutere feit dat eerste verzoeker deze feiten ooit gemeld heeft aan de politie geen vermoeden kan uitmaken van het feit dat hij tot op heden de datum van de feiten zou moeten onthouden. Volgens verzoekers kan eerste verzoeker *“de feiten wel vrij accuraat situeren (“begin juli”)*. Verzoekers voeren daarnaast aan dat eerste verzoeker op aanraden van zijn vader niet langer bij de politie is gaan aandringen op behandeling van zijn klacht, dit uit vrees voor represailles. Anderzijds, zo voegen ze eraan toe, heeft eerste verzoeker zijn klacht niet ingetrokken. Verzoekers zijn van mening dat het samengaan van deze twee feiten niet tegenstrijdig is en werpen op dat het feit dat eerste verzoeker niet langer aandrong, voor de politie betekende dat hij de zaak liet rusten.

Betreffende het feit dat eerste verzoeker een gebrek aan interesse in zijn problemen wordt verweten, merken verzoekers in een vierde middelonderdeel op dat eerste verzoeker inderdaad niet weet of zijn vervolgers intussen werden opgepakt. Volgens verzoekers betekent het loutere feit dat de moeder van eerste verzoeker bij de griffie in Peje werkt daarom niet dat zij deze informatie per se kan achterhalen. *“Zo is”*, aldus verzoekers, *“niet duidelijk aan welke rechtbank (burgerlijk, handels-, administratief of strafrechtelijk) verzoekers moeder verbonden is, zodat zij daar niet noodzakelijk toegang toe heeft”*. Daarnaast is het, zo vervolgen verzoekers, ook lang niet zeker of deze belagers wel zouden vervolgd worden door de rechtbank in Peje en niet elders. Een andere rechtbank zou, aldus verzoekers, ook territoriaal bevoegd kunnen zijn, afhankelijk van de bepalingen van het Kosovaars rechtssysteem. Verzoekers merken ook op dat eerste verzoeker over weinig of geen informatiekanalen in Kosovo beschikt en stellen dat het loutere feit dat laatstgenoemde onzeker is over het lot van zijn belagers, betekent dat het risico op vervolging voor hem nog steeds aanwezig is.

Verzoekers betogen in een vijfde middelonderdeel dat het Commissariaat-generaal laat uitschijnen dat zij de medische problemen van tweede verzoekster trachten te hanteren voor hun problemen met de vrienden van K., wat, zo voegen ze hieraan toe, echter allerminst het geval is. Verzoekers poneren hierbij: *“zij menen inderdaad dat de medische problemen van verzoekster een gevolg zijn van de vervolgingsdaden t.a.v. verzoeker, doch uiteraard beseffen zij dat dit geen bewijs uitmaakt”*. Zij hebben, aldus verzoekers, in dat verband enkel geantwoord op de aan hen gestelde vragen.

Verzoekers opperen tenslotte in een zesde middelonderdeel dat het Commissariaat-generaal laat uitschijnen dat eerste verzoeker ook asiel zocht omwille van de problemen die hijzelf en zijn vader kenden wegens de vroegere functie als rechter van zijn vader. Dienaangaande laten ze gelden dat eerste verzoeker ook wel beseft dat deze problemen op zich niet zwaarwichtig genoeg zijn om asiel aan te vragen, maar de problemen van diens vader wel mee aan de oorzaak liggen van de problemen met de vrienden van K. Was eerste verzoeker immers niet beschouwd als een zoon van zijn vader die gekend staat als iemand die destijds werkte voor het Servische regime, dan zou hij wellicht ook niet verdacht worden van het verklikken van K. aan de internationale politiediensten, aldus verzoekers. Verzoekers, die opmerken dat zij de argumentatie van het Commissariaat-generaal hebben proberen te weerleggen, besluiten dat zij wel degelijk als vluchteling dienen erkend te worden, nu zij een reëel risico lopen om bij hun terugkeer vervolgd te worden door de vrienden van K. Ze voegen hier tot slot aan toe dat zij vrezen dat de Kosovaarse autoriteiten hiertegen niet zouden optreden omdat vele personen werkzaam binnen de autoriteiten K. nog steeds als een oorlogsheld bestempelen.

2.2. In de bestreden beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen en waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wordt vooreerst gesteld dat verzoeker de feiten die zijn directe vluchtaanleiding uitmaken, met name zijn beweerde problemen als gevolg van de arrestatie van G.K. in het café waar hij zou hebben gewerkt, niet aannemelijk maakt. Dienaangaande wordt erop gewezen dat verzoeker, met uitzondering van de door zijn moeder ondertekende schriftelijke verklaring, geen enkel document neerlegt ter staving van zijn beweerde problemen, terwijl dit nochtans redelijkerwijze van hem kan worden verwacht. Dit gebrek aan documenten ter staving van zijn asielrelaas vormt, zo luidt het, een ernstige negatieve indicatie naar de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Betreffende die door verzoekers moeder afgelegde schriftelijke verklaring ter bevestiging van zijn problemen, die zowel door de moeder als door de oom van verzoeker ondertekend werd en voorzien is van een stempel van de gemeentelijke rechtbank van Pejë, wordt vastgesteld dat aan dit document omwille van het gesolliciteerd karakter ervan en de beroepsactiviteit van zijn moeder, bezwaarlijk enige bewijswaarde kan worden gehecht en dit document

integendeel van aard is de geloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde problemen verder op de helling te zetten. Voorts wordt opgemerkt dat enkele van verzoekers verklaringen betreffende feiten die de kern van zijn asielrelaas uitmaken in strijd zijn met de op Commissariaat-generaal beschikbare informatie en wordt gewezen op tegenstrijdigheden en incoherenties tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen. Er wordt ook gesteld dat het, gezien de ernst van verzoekers beweerde problemen, hoogst opmerkelijk is dat verzoeker nooit naar UNMIK, EULEX of KFOR zou zijn gegaan om bescherming te zoeken tegen de voortdurende bedreigingen van zijn belagers. Verder wordt vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat zijn dossier naar aanleiding van zijn klacht werd doorverwezen naar de rechtbank, maar hij vreemd genoeg niet kon aangeven of er ondertussen ook effectief een rechtszaak is begonnen tegen zijn belagers. Daarnaast wordt opgemerkt dat verzoekers laattijdig vertrek uit Kosovo van aard is het vastgesteld ongeloofwaardig karakter van zijn relaas te bevestigen. Nu geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker aangehaalde problemen naar aanleiding van de arrestatie van G.K., kunnen, zo vervolgt de bestreden beslissing, de medische problemen van zijn echtgenote, thans tweede verzoekster, evenwel onmogelijk in verband worden gebracht met deze door verzoeker aangehaalde problemen. Hierbij wordt tevens gesteld dat de door een medisch attest gestaafde miskramen van verzoekers echtgenote niet van aard zijn de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen te herstellen en dat, gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers echtgenote aangehaalde oorzaak van haar medische problemen, niet aannemelijk wordt gemaakt dat die problemen enig verband zouden houden met de criteria bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Wat de door verzoeker aangehaalde problemen als gevolg van het werk van zijn vader betreft, wordt vastgesteld dat deze sterk gerelativeerd dienen te worden. Hoe dan ook, zo luidt het voorts, heeft verzoeker niet aangetoond dat hij in geval van eventuele toekomstige problemen als gevolg van het werk van zijn vader geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat in verzoekers hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Verder wordt gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat wanneer de Kosovaarse politie van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Tot slot wordt geoordeeld dat de overige door verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag neergelegde documenten niets aan voormelde vaststellingen wijzigen.

De bestreden beslissing die het Commissariaat-generaal ten aanzien van tweede verzoekster heeft genomen, is gestoeld op de vaststelling dat zij zich voor haar asielaanvraag op dezelfde problemen beroept als haar echtgenoot, thans eerste verzoeker, in wiens hoofde werd besloten tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus, zodat in haren hoofde evenmin kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij de nodige inspanningen levert om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door zijn pogingen tot het verkrijgen van documenten te staven. De Raad stelt samen met het Commissariaat-generaal vast dat verzoekers tot op heden, met uitzondering van de door eerste verzoekers moeder ondertekende schriftelijke verklaring, waaraan, zo blijkt voorts, bezwaarlijk enige bewijswaarde kan worden gehecht, geen enkel overtuigend bewijs leveren van de door hen ingeroepen vervolgingsproblemen. Verzoekers merken thans in hun verzoekschrift op dat eerste verzoeker geen officieel bewijs kan voorleggen van zijn tewerkstelling in het Boss-café aangezien hij er 'in het zwart' werkte en geven toe dat zij nog geen bewijzen hebben aangebracht van het feit dat G.K. in dit café werd opgepakt. Verzoekers kondigen in hun verzoekschrift aan dat zij nog documenten zullen voorleggen, maar tot nader order hebben zij, hoewel hun asielaanvraag bijna twee jaar geleden werd ingediend, nog geen enkel bijkomend document neergelegd. Bovendien tonen verzoekers niet aan dat zij effectief concrete pogingen hebben ondernomen om, op welke wijze en via welk weg dan ook, in de eerste plaats via de moeder van eerste verzoeker, die als griffier in de gemeentelijke rechtbank van Pejë werkt en met wie verzoekers volgens hun verklaringen op regelmatige basis contact hebben (stuk 9, gehoorverslag verzoeker CGVS 13/04/2011, p. 3), nieuwe bewijsstukken ter staving van hun asielrelaas te bemachtigen. Zo staat onbetwist vast dat verzoekers geen enkel begin van bewijs neerleggen waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker effectief in het Boss-café zou hebben gewerkt, dat G.K. midden juni 2008 in dat bewuste café zou zijn gearresteerd noch dat het café niet veel later, meer bepaald bij een aanval begin juli 2008 door een tiental personen vernield en beschoten is geweest. Evenmin wordt, zo

staat vast, niet het minste begin van bewijs voorgelegd van de oproepingsbrief die verzoeker in het kader van het politieonderzoek zou hebben gekregen, van de klacht die hij bij de politie zou hebben neergelegd, van de rechtsprocedure die tegen de daders zou lopen, van de dreigbrieven die verzoeker van zijn belagers zou hebben ontvangen of van de beschieting in verzoekers appartement in Qendra Zejtare in Pejë. Dit manifeste gebrek aan bewijzen of documenten ter staving van de ingeroepen vervolgingsproblemen, zet, zo merkt de Raad op, de geloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas ernstig op de helling.

2.4. Waar verzoekers laten gelden wel degelijk bewijzen te hebben aangebracht die hun verklaringen ondersteunen met betrekking tot de beroepsactiviteiten van de ouders van eerste verzoeker en deze van tweede verzoekster, kunnen zij weliswaar worden bijgetreden, doch er dient te worden opgemerkt dat deze gegevens, die overigens niet in twijfel worden getrokken, geen enkel verband vertonen met hun beweerde vervolgingsproblemen. In de betreffende documenten (stuk 23, Documenten) wordt immers nergens melding gemaakt van de door verzoekers ingeroepen feiten.

2.5. Documenten hebben slechts bewijswaarde voor zover ze worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Wat de door eerste verzoekers moeder afgelegde schriftelijke verklaring ter bevestiging van verzoekers problemen betreft (stuk 23, Documenten, 'verklaring moeder'), stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekers, door dit document thans in hun verzoekschrift te omschrijven als *"een verklaring uit het politiedossier, die mee werd getekend door verzoekers moeder als getuige"*, bijdragen tot de verwarring omtrent de aard van dit document. Eerste verzoeker verklaarde immers aanvankelijk tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat het om een dagvaarding van de rechtbank gaat (stuk 9, gehoorverslag verzoeker CGVS 13/04/2011, p. 18). Niet veel later tijdens datzelfde gehoor stelde hij echter dat het document geen dagvaarding betreft, maar gewoon een verklaring is van de politie dat een onderzoek werd opgestart en zijn dossier aan de rechtbank werd overgemaakt (stuk 9, gehoorverslag verzoeker CGVS 13/04/2011, p. 18). Tijdens het tweede gehoor gaf eerste verzoeker dan weer aan dat het document een verklaring van zijn moeder bevat (stuk 4, gehoorverslag verzoeker CGVS 12/05/2011, p. 12). Toen de commissaris-generaal hem vervolgens de vraag stelde waarom hij de eerste keer had gezegd dat het om een verklaring van de politie gaat dat zijn dossier aan de rechtbank werd overgemaakt, gaf verzoeker als antwoord: *"Misschien omdat ik de nadruk heb gelegd dat het politiedossier naar de rechtbank is gegaan. Het is een verklaring van mijn moeder dat de zaak in de rechtbank is"* (stuk 4, gehoorverslag verzoeker CGVS 12/05/2011, p. 12). Dit is, zo stelde ook de commissaris-generaal terecht vast, evenwel geen afdoende uitleg omdat eerste verzoeker zelf tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op de vraag of het document een verklaring van hemzelf betreft, uitdrukkelijk het volgende antwoordde: *"Het is een verklaring van de politie zelf. Het was het verhoor bij de politie en nadien het opstarten van de rechtzaak"* (stuk 9, gehoorverslag verzoeker CGVS 13/04/2011, p. 18). Wanneer eerste verzoeker tijdens het tweede gehoor geconfronteerd werd met de onverenigbaarheid van zijn verklaringen met de inhoud van het document, bevestigde hij dat het inderdaad louter om een opsomming gaat door zijn moeder van de vervolgingsfeiten (stuk 4, gehoorverslag verzoeker CGVS 12/05/2011, p. 13). Gevraagd waarom hij dan eerder had gesteld dat dit document een verklaring van zijn moeder is dat zijn zaak aan de rechtbank werd overgemaakt, kwam verzoeker niet verder dan de uitleg dat *"Mijn moeder weet dat de materie in de rechtbank is"* (*Ibid.*, p. 13), wat evenwel wederom geen afdoende uitleg is. Door thans in het verzoekschrift te opperen dat het document een *"een verklaring uit het politiedossier, die mee werd getekend door verzoekers moeder als getuige"* betreft, geven verzoekers, zo merkt de Raad op, opnieuw een andere omschrijving van het kwestieuze stuk. De vaststelling dat verzoeker klaarblijkelijk geen eenduidige beschrijving kan geven van het enige stavingsstuk dat betrekking heeft op zijn asielrelaas, ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van de door verzoekers ingeroepen vervolgingsproblemen, maar doet ook op ernstige wijze afbreuk aan de bewijswaarde van het document.

De huidige kritiek van verzoekers als zou de commissaris-generaal verzoekers moeder geheel onterecht onwettige handelingen in de schoenen schuiven en als zou, tot bewijs van het tegendeel, het document gelden als een officiële verklaring afgelegd voor de rechtbank in Pejë, wijzigt hier niets aan. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekers niets inbrengen tegen de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal dat de inhoud van het document niet helemaal overeenstemt met verzoekers beschrijving van de problemen, dat de auteurs van het document bezwaarlijk als betrouwbare objectieve bronnen kunnen worden beschouwd en dat het stuk louter een opsomming van de feiten bevat, zonder dat de auteurs rechtstreekse getuigen zijn van de meeste van de beschreven feiten. De Raad wijst ook op de analyse van de commissaris-generaal dat het gesolliciteerd karakter van het stuk wordt bevestigd door de vaststelling dat het op 21 december 2009, oftewel net voor verzoekers vertrek uit Kosovo gedateerd is. Deze vaststellingen, welke door verzoekers niet in het minst worden weerlegd, hebben de

commissaris-generaal terecht doen besluiten dat de schriftelijke verklaring van verzoekers moeder geen bewijswaarde heeft.

2.6. Van een asielzoeker mag in alle redelijkheid worden verwacht dat hij zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De onwetendheid van verzoekers over de huidige situatie blijkt uit volgende bevestiging: *“verzoeker weet inderdaad niet of zijn vervolgers intussen werden opgepakt”* (Verzoekschrift, p. 4). Volgens verzoekers impliceert het feit dat verzoekers moeder als griffier bij de rechtbank in Pejë werkt niet noodzakelijk dat zij die informatie zo maar kan achterhalen en dient daarenboven rekening te worden gehouden met het feit dat volgens het Kosovaars rechtssysteem een andere rechtbank dan die van Pejë bevoegd zou kunnen zijn. Net zoals verzoekers niet aannemelijk maken dat zij ernstige pogingen hebben ondernomen tot het verkrijgen van bewijskrachtige stukken ter staving van hun asielrelaas, dient te worden vastgesteld dat verzoekers evenmin aantonen dat zij daadwerkelijke en ernstige pogingen hebben ondernomen om, bijvoorbeeld via de ouders van eerste verzoeker, nadere informatie te bekomen omtrent de actuele stand van hun problemen. De Raad acht het, gelet op de professionele activiteiten van eerste verzoekers vader, met name eerst als rechter en nadien als advocaat, en die van zijn moeder als griffier bij de rechtbank van Pejë, zeer merkwaardig en bedenkelijk dat verzoekers niet zouden kunnen achterhalen welke de bevoegde rechtbank zou zijn voor de behandeling van de zaak van zijn belagers. Het geeft minstens de indruk dat verzoekers geen ernstige inspanningen hebben geleverd om de verdere ontwikkelingen in het onderzoek op te volgen. Dergelijk gebrek aan interesse in de juridische afhandeling van hun vervolgingsproblemen, ondermijnt de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

2.7. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen, anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Nu verzoekers niet op de hoogte blijken van het feit of er al dan niet een rechtszaak tegen verzoekers belagers zou zijn opgestart, kunnen zij moeilijk op ernstige en gegronde wijze voorhouden dat de Kosovaarse autoriteiten hen niet kunnen of willen helpen. Het feit dat naar aanleiding van verzoekers klacht bij de politie een dossier zou zijn geopend dat vervolgens zou zijn doorverwezen naar de rechtbank, toont geenszins aan dat de Kosovaarse autoriteiten aan verzoekers geen bijstand zouden willen verlenen. Integendeel zelfs, het doet minstens blijken van een intentie in hoofde van die autoriteiten om verzoekers te willen helpen. Het is overigens, gezien de ernst van de beweerde problemen, hoogst opmerkelijk en tegelijkertijd onaanvaardbaar te noemen dat verzoekers, zoals blijkt uit het administratief dossier, nooit naar UNMIK, EULEX of KFOR zijn gegaan om bescherming te zoeken tegen de voortdurende bedreigingen van de belagers (stuk 9, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 13/04/2011, p. 19-20 en stuk 4, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 12/05/2011, p. 16). Met hun hypothese dat zij vrezen dat de Kosovaarse autoriteiten met betrekking tot hun recentste problemen niet zullen optreden omdat vele personen werkzaam binnen die autoriteiten G.K. nog steeds als een oorlogsheld bestempelen, tonen zij niet aan dat het hen in hun land van herkomst aan (inter-)nationale beschermingsmogelijkheden ontbreekt.

2.8. Van een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij de feiten die aan de basis liggen van deze vrees gedetailleerd kan beschrijven en naar plaats en tijd kan situeren, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Uit het gehoorverslag blijkt dat eerste verzoeker niet alleen het moment van de arrestatie van G.K. verkeerd in de tijd situeerde, maar bovendien uiteenlopende verklaringen aflegde over het tijdsverloop tussen deze arrestatie en de inval in het café waar hij werkte (stuk 4, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 12/05/2011, p. 9). Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat G.K. op 27 mei 2008 werd gearresteerd door de eenheid voor oorlogsmisdaden van de Internationale Politie (stuk 24, Landeninformatie, Balkan Insight, ex-KLA-member guilty of hostage-taking, 29/04/2009; kosovaLive, G.K. suspected for murder and kidnapping during war in Kosovo arrested, 28/05/2008). Ter rechtvaardiging van hun tegenstrijdige en onjuiste verklaringen opperen verzoekers dat het om geen bijzonder grote afwijkingen gaat en de feiten ten tijde van het gehoor al meer dan drie jaar oud waren. Daarnaast stellen verzoekers dat het feit dat

verzoeker de internationale politietroepen verwarde met EULEX geen verwondering behoeft, aangezien in Kosovo talloze internationale troepen en autoriteiten aanwezig zijn, waardoor men soms het bos de door bomen niet meer ziet. De door verzoekers ingeroepen verschoningsgronden kunnen echter niet worden aanvaard aangezien de onjuistheden geen details, maar wel de kernaspecten van zijn asielaanvraag betreffen. De pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal, welke verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers' aanvraag, blijven derhalve gehandhaafd. Waar verzoekers opperen dat de tegenstrijdige verklaringen van eerste verzoeker met betrekking tot de vraag of de vrienden van G.K. hem reeds na de arrestatie kende geen zwaarwichtige tegenstrijdigheid is aangezien het een detail van het vluchtverhaal uitmaakt, wijst de Raad erop dat de tegenstrijdigheid die de commissaris-generaal in verzoekers' verklaringen ontwaarde evenwel geen betrekking heeft op het feit of verzoekers belagers hem al dan niet voor de arrestatie kenden, doch wel op de vraag of die belagers op het ogenblik van de vernieling van het café al dan niet wisten wie verzoekers vader was en op de hoogte waren van diens professionele activiteiten (stuk 9, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 13/04/2011, p. 17; stuk 4, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 12/05/2011, p. 10). Verzoekers' betoog mist in die zin op dat punt feitelijke grondslag en is derhalve geenszins bij machte de betreffende tegenstrijdigheid tussen verzoekers' verklaringen te weerleggen.

2.9. Verzoekers' bewering dat het Commissariaat-generaal laat uitschijnen dat zij de medische problemen van verzoekster trachten te hanteren voor hun problemen met de vrienden van K. kan niet worden gevolgd. Hun algemene, niet in het minst geconcretiseerde of gestaafde kritiek vindt immers nergens steun in de bestreden beslissing, noch elders in het administratief dossier. Het Commissariaat-generaal heeft met betrekking tot die medische problemen van verzoekster louter (vast)gesteld dat deze onmogelijk in verband kunnen worden gebracht met de door verzoeker aangehaalde problemen naar aanleiding van de arrestatie van G.K., aangezien hieraan geen geloof kan worden gehecht. De door een medisch attest gestaafde miskramen van verzoekster zijn niet van aard de geloofwaardigheid van verzoekers' beweerde problemen te herstellen, nu het attest geen enkel uitsluitend biedt over de objectieve oorzaak van deze miskramen. Verzoekers beperken zich thans tot de opmerking dat zij van mening zijn dat verzoeksters medische problemen een gevolg zijn van de vervolgingsdaden maar zij tegelijkertijd beseffen dat dit geen bewijs uitmaakt, waardoor de pertinente vaststellingen aangaande verzoeksters' medische problematiek gehandhaafd blijven.

2.10. Wat verzoekers' problemen als het gevolg van het werk van zijn vader betreft, merkt de Raad op dat deze elk actueel karakter ontberen, nu verzoeker zelf aangaf dat de laatste keer dat hij om die reden problemen had "*ergens in 2007*" was (stuk 4, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 12/05/2011, p. 7). Het is overigens zeer merkwaardig dat verzoekers thans het volgende suggereren: "*Was verzoeker immers niet beschouwd als een zoon van zijn vader (die gekend staat als iemand die werkte voor het destijds Servische regime), dan zou verzoeker wellicht ook niet verdacht worden van het verklikken van K. aan de internationale politiediensten*" (Verzoekschrift, p. 5). Immers, eerste verzoeker zou, zo verklaarde hij tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, de neven van K., toen ze hem hierachter vroegen, zelf hebben geïnformeerd over hoe hij heet en van wie hij de zoon is (stuk 4, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 12/05/2011, p. 7). Op grond van de in het verzoekschrift geponeerde logica zou men aldus kunnen stellen dat eerste verzoeker zelf zijn aandeel heeft in zijn beweerde verdachtmaking als verklikker van G.K. In elk geval kan op grond van de professionele activiteiten van de vader van eerste verzoeker niet worden besloten dat er in hoofdzaak van deze laatste actueel nog een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

2.11. Verzoekers voeren geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande hun asielaanvraag en op de overige elementen in het dossier tonen zij niet aan dat in er in hun hoofdzaak zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.12. Er kan tot slot niet worden ingezien hoe het stuk dat verzoekers bij hun verzoekschrift voegen, met name een artikel van de Kosovaarse nieuws-website "*KosovaLive*", dat overigens ook deel uitmaakt van de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, bij machte zou zijn om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissingen of aan de overwegingen die hierboven werden weergegeven.

2.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN